

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-06-01)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-06-01)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 176. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010176.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1. Juni 1863.

Ja, der kan De see, hvad Symaskinen er for en interessant Person! Man kommer jo tilsidst til den Overbeviisning, at alle det 19. Aarhundredes Hurtighedsmaskiner, hvorved Tiden fordobles for os, gjør, at Menneskene i vort Aarhundrede leve dobbelt saa længe som tidligere; kunde nu blot Aanden følge med i Hurtighed, dog det maa s. 177man indrømme, at heller ikke denne har ligget paa den lade Side....

Er det ikke en høist sørgelig Telegram-Efterretning i Dag, at P. A. Munch er pludselig død i Rom!1 Hvad skal der dog nu blive af de 4 stakkels Fruentimmer! Jeg kan ikke faae dem ud af mine Tanker. Dog Gud alene veed, hvad der er godt eller ondt for os Mennesker.

Afhandlingen i Evangelisk Ugeskrift fik jeg læst i Aftes.2 I det Hele taget synes mig, at den er godt skrevet, uagtet lidt mere Klarhed og Styrke i Udtrykket vel kunde ønskes. Det lader jo til, at De faaer Deres Ønske opfyldt, saa at Martensens Begyndelse i denne Sag vil fremtvinge en lille Inspirations-Litteratur. Sagen er vigtig, gid man vil føre Vaabnene paa begge Sider med den behørige Anstand.

I Aftes sluttedes da Saisonen for godt Huus, fyldt med et lystigt og taknemmeligt Publikum. Om jeg blegnede, da jeg i „Nei” traadte frem i Slutningsverset, veed jeg natur-ligviis ikke, men vist er det, at, saa forunderligt det end kan synes, saadanne Bifaldssalver i de senere Aar paa en egen Maade gjør mig veemodig og berører mig næsten ubehagelig, saa at jeg let faaer Taarer i Øinene ved dem. Jeg tænkte en Deel over denne Virkning i Aftes og fandt tilsidst følgende Forklaring. Naar man har havt en dyb Sorg, da er det jo vist, at Musik og andres store Lystighed ligesom skjærer os i Hjertet, ikke fordi vi misunde andre Mennesker at være glade, men Kontrasten i vort Indre er for stor til, at vi ikke føle det skærende; det gjør ondt, ligesom det blændende Sollys i svage Øine. Saalænge man nu er indenfor Illusionens Ramme, da gaaer det, men ved saaledes at træde udenfor denne, som jo skeer i det man umiddelbart henvender sig til Publikum, da berører det os personligt, og da gjør den støiende Bifaldsjubel ondt som noget unaturligt for os at tage Deel i.

Da jeg kom hjem i Aftes fra Theatret Kl. 11, kunde jeg ikke modstaae, forinden jeg gik op i Huset, at vandre om i Maaneskin i Haven. Hvilket Veier! Himlen viiste sig ret i sin Pragt. Uglerne i den store Allee nød ogsaa Nattens Skjønhed og gav deres Velvære tilkjende paa deres Maneer. Der er noget unaturligt i at lægge sig til at sove i en saadan Nat; imidlertid gjorde jeg det Unaturlige henimod Kl. 1 og faldt hurtigt i Søvn og drømte ganske behageligt s. 178om mine Venner, hvorimellem ogsaa De var. Hvorledes kunde De tilbringe Dagen paa Landet og dog være ved min Dør Kl. 9?